

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

U pravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Spremembe šolske postave.

II.

×. Lienbacher s svojimi konservativnimi tovariši ni iz početka ničesar drugega zahteval, nego da se omeji osemletna šolska dolžnost. Vlada s tem predlogom leta 1880 ni bila zadovoljna, a dve leti pozneje je sama predložila postavni načrt, po katerem se ne bi samo 21 š. šolske postave, ampak cela vrsta drugih določeb spremenila. Naučno ministerstvo tedaj na več strani dalje sega, kakor so zahtevali konservativci in še celo take spremembe nasvetuje, o katerih se je do zdaj le pri splošnih debatah govorilo. Sprememba obsega 25 paragrafov šolske postave, zadevajočih ljudske šole, učiteljska in meščanska šole.

Mej obligatne predmete ljudske šole se bo v §. 3. uvrstilo risanje, telovadba za deklice pa postane neobligatna. Beseda „jezik“ se ima glasiti „učni jezik“. Kateri jezik ima biti učni jezik, o tem državna postava ne govori, ker to določujejo državne postave. Bral sem nekje, da bi se v državni postavi moralo glasiti ne „učni“, ampak „materni jezik“. Po tem tacem bi se za vsacega otroka, in če prav je samo jeden, ki je druge narodnosti od ostalih součencev, lahko zahtevalo, da mu mora učitelj vse predmete v njegovem jeziku prednašati. Potrebnejši bi bil jasni izrek, da učni jezik v vsaki ljudski šoli je tisti, katerega govori večina otrok pri svojem ustupu v šolo. No, dozdej imajo prvo besedo o učnem jeziku avtonomne oblasti, ki vzdržujejo šolo, v kratenje avtonomije pa večina državnega zbora po svojih načelih ne more privoliti. Ako se na Koroškem, kjer se najhuje zatira slovenski jezik v ljudskih šolah, deželne oblasti tudi zanaprej ne bodo udale terjavam prave pedagogike in zanikali Slovencem narodne šole, potem ostane slovenskim občinam le še pot do c. kr. upravnega sodišča, katerega bodo morale nastopiti, da pridejo do svojih pravic.

Prva principijalna sprememba je v 7. §., kateri določuje, da se razvrstjenje učencev v razrede na

kmetih sme tudi po načelih poldnevnega pouka zgoditi, v tem, ko je do zdaj veljalo načelo celodnevne. Za jednorazredne šole na deželi je taka določba neobhodna potreba, kajti povsod se je pokazalo, da pouk za 80 in še več otrok po jednem samem učitelji ne more imeti pravega uspeha, če ima ves dan pred seboj vseh razredov učence.

Naslanjaje se na to spremembo izrečeno je v §. 11., da se pri poldnevem pouku sme na jednega učitelja računati 100 učencev, do zdaj sploh le 80. Dalje se tisti učenci, kateri po §. 21. ne obiskujejo redne šole v 7. in 8. letu, ne smejo ušteti, kadar se z ozirom na število učencev določuje število učiteljev. S tem se misli vsaj nekoliko omejiti nepotrebno ustanovljenje novih in razširjanje starih šol. Zlasti štajerske šolske oblasti silijo revne občine, da morajo zidati nova šolska poslopja ter se tako zakopavajo v dolgove in morajo nalagati si neznosne priklade.

V §§. 17. do 19. se govori o meščanskih šolah (Bürgerschulen), o katerih bode jasno izrečeno, da posredujejo pripravljalni pouk za učiteljska in strokovnjaške šole. Postale bodo torej praktičnejše, nego so bile do zdaj, a ob jednem se tesneje zvezale z ljudsko šolo, iz katere stopijo lahko učenci po dovršenem petem šolskem letu v trirazredno meščansko šolo.

Najhuje se upije v liberalnih krogih proti spremembam v §. 21. Po njem je bila dozdej šolska dolžnost določena na osem let, od končanega šestega leta, izimši južne dežele: Kranjsko, Primorsko in Dalmacijo. V principu se tudi v noveli izreče, da se šolska dolžnost začne s končanim šestim in traja do končanega 14. leta; dostavlja se pa, da se po šestem letu šolskega obiskovanja smejo otrokom dovoliti olajšave, ako se zanje oglašé stariši ali njihovi namestniki. Pouk se potem omeji ali le na jeden del leta, ali na pol dneva ali na nekaj dni v tednu. Ako občinski odbori vseh v šolsko okrožje ušolanih občin prosijo za take olajšave, se jim morajo dovoliti. Cela stvar tedaj ni tako strašna, ka-

kor jo risajo liberalni listi in brez vse nevarnosti za šolsko izobraženje. V goratih alpskih krajih in na jednorazrednicah je že zdaj osemletna šolska dolžnost bila le na papirji. Novela bo le postavno uredila, kar se je faktično godilo, konservativci pa so le v prav pičli meri dosegli, kar so želeli.

Po §§. 29. in 30. se ima učni načrt za učiteljska po dozdanjih izkušnjah nekoliko spremeniti in na praktične potrebe omejiti. Namesto odgojevalnega in poučevalnega pouka (Erziehungs- und Unterrichtslehre), njega zgodovine in pomočnih znanostij učila se bode pedagogika s praktičnimi skusnjami. Slovstvena vednost (Literaturkunde) odpade, godba ostane obligaten predmet, pa s posebnim ozirom na cerkveno godbo, da bodo potem učitelji zmožni voditi cerkveno godbo in petje. Kot neobligatni predmeti se smejo učiti drugi živi jeziki z dovoljenjem naučnega ministra. Pri sprejemnem izpitu za učiteljska se je doslej zahtevalo znanje predmetov, ki se učé na nižjih gimnazijah in realkah, odslej se bodo kandidati izpraševali samo iz predmetov, ki so na meščanskih šolah obligatni.

Veliko hrupa se tudi dela zaradi določbe v §. 48., da sme vodja kake šole le biti učitelj, kateri izkaže sposobnost, poučevati v veronauku tistega veroizpovedanja, h kateremu spada večina učencev. Tedaj protestanti in židovi ne bodo smeli biti vodje na šolah, v katerih je večina učencev katoliška. Stvar je naravna, ker se šola nema pečati le s poučevanjem dece v realnih predmetih, ampak tudi z odgojo v versko-nravnem duhu. Od tega paragrafa izvzeto je Gališko zaradi tamošnjih posebnih razmer, ker bi se vsled preoblegla židovskega prebivalstva lahko prigodilo, da bi na mnogih šolah židovi postali vodje. Dokler pa židovi po svojega plemena in veroizpovedanja posebnosti ne spadajo v okvir krščansko-socijalne države, se jim ne more dopuščati tak upliv na krščanske otroke, če so v kaki šoli zraven židov v manjšini.

To so tedaj glavne določbe šolske novele. Kdor ne sodi po kričanju židovskih listov, mora priznati,

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Pečorinov dnevnik.

III.

Fatalist.

(Konec.)

Morilec zaprl se je na konci naselbine v neko prazno kočjo: podali smo se tjakaj. Cel kup bab je drlo tja; sem ter tja planil je kak zapozneli kozak na cesto in hitro bežal mimo nas. Hrup bil je strašen.

In naposled prišli smo do te kočje: okrog kočje stala je cela tolpa ljudij, njene duri in šaluzije bile so zaprte. Častniki in kozaki so se goreče razgovarjali mej seboj; babe so pa tulile in kričale. Mej njimi stala je neka grda starka, njen obraz kazal je

obupanje. Sedela je na nekem debelem brunu, opirala komolce na kolena in z rokama podpirala glavo: bila je ubijalčeva mati. Njena ustna so se včasih zagibala... šepetala so ali molitev ali prokletstvo?

Morali smo vender skleniti kaj, da primemo hudodelca. A nikdo se ni upal napasti ga prvi.

Stopil sem k oknu in pogledal skozi razpokano šaluzijo, ležal je na tleh, in v rokah držal je samokres; krvava sablja ležala je poleg njega; gledal je strašno; včasih se je stresel in prijel se za glavo, kakor bi se hotel domisliti, kaj se je zgodilo. V teh nemirnih pogledih nesem bral nikakega poguma, in rekel sem majorju, da je najbolje, če razbijemo vrata, in planejo kozaki notri nanj, še predno se bo dobro zavedel.

K vratom stopil je star jesaul, poklical ga po imenu, ta notri mu je pa odgovoril.

— Grešil si, dragi moj Jefimič, rekel je jesaul (kozaški stotnik) — nič se ne da storiti, udaj se!

— Ne udam se, odgovoril je kozak.

— Boj se Boga! vsaj nesí prokleti Čečenec,

temveč pošten kristijan. Če si storil greh, nič ne pomaga, svojej usodi ne odideš.

— Ne udam se, zakričal je kozak, in zaslišalo se je napenjanje petelina.

— Hej, pojdi sem tetka, rekel je jesaul starki! — pogovori sina, morda te bode poslušal... Vse to samo jezi Boga. Glej, gospoda čakajo že dve uri.

Starka ga je srpo pogledala in odkimala z glavo.

— Vasilij Petrovič, rekel je jesaul in stopil k majorju: — ne bo se udal — jaz ga že dobro poznam; če razbijete vrata, ubil bo jednega. Ali bi ne bilo bolje, ustreliti ga? Šaluzija ima široko razpoko.

Ta trenutek šinila je meni v glavo čudna misel: kakor Vulič hotel sem poskusiti usodo.

— Počakajte, rekel sem majorju — jaz ga ujamem živega.

Rekel sem jesaulu, naj se še dalje razgovarja z njim, pri vratih postavil sem tri kozake, ki so bili

da so nameravane spremembe prav neznatne in ne vredne strašnega hrupa, kateri se je proti njim vzdignil. Šolsko obiskovanje ostane tudi za naprej obligatno za vsakega otroka, ureduje se le po praktičnih potrebah. Slovenski poslanci tedaj lahko z mirno vestjo za to novelo glasujejo, ker se za večino Slovencev s tem nič novega ne ustvarja, ostalim pa to novo, ki se je na Kranjskem izkazalo dobro, ne more biti na kvar. Glasovati za novelo pa jim je tudi iz ozira na njihove politične zaveznike, konservativne Nemce, ki so doslej vselej lojalno glasovali za slovenske resolucije, dasi so jim liberalni Nemci očitali ta glasovanje kot narodno izdajstvo.

Slovenske kukavice.

Δ Mi nemamo nobenega novinarskega monopola in tudi prav nič v sebi tistega žurnalističnega kruhorborstva in časnikarskega tiranstva, da bi izpodjedali svoje domače konkurente, natočevali njih sotrudnike ter naročnikom jemali zaupanje, s katerim se oklepajo tega ali onega političnega lista slovenskega. Narobe! Iz vsega srca nas veseli, da izhaja v Slovincih lepo število političnih novin, kateri zoper samogoltne Italijane in oboje Nemce na braniku stojijo, vestno izpolnjujejo svojo domovinsko dolžnost ter se vsak po svoji moči pošteno trudijo priboriti slovenskemu narodu duševni napredek in materialno blagostanje in v obče lepšo in srečnejšo bodočnost.

A toliko zahtevamo od vsakega slovenskega lista, če se njegove tendencije tudi ne skladajo z vsemi našimi smotri, da v svoj program vzprejme jedno točko, katere se iz vse svoje duše in iz vseh svojih močij držimo vsi narodnjaki po vsej lepi zemlji slovenski brez razločka stanu in starosti: točko namreč za popolno ravnopravnost slovenskega jezika v šoli in uradu in sploh v vsem javnem življenju. Slovenski list, kateri v svoj program ne vzprejme odločnega boja zoper potujčevanje naroda našega, odločen je sovražnik naš in mi smo odločni sovražniki njegovi in vsak Slovenec, ki se sploh čuti in imenuje narodnjaka, moral bi delati na vse moči, da se take kukavice čim prej, tem bolje iztrebijo in po polnem uničijo mej Slovinci.

In žal, da imamo tudi dva taka Judeževa lista mej nami: „Kmetijskega prijatelja“ v Celju in „Ljudski Glas“ v Ljubljani in vzkrajni čas je, da si vsaj poslednjega nekoliko pobliže ogledamo.

Dolgo časa smo molčeli od strani gledali vse prečudne kozle, katere sta g. Haderlap in Regali preobračala po tem prečudnem Suhodobnikovem — organu in list tudi ni bil nevaren, dokler je zabavljaj samo na „narodne kadete“, na papirnat „Slovenski Narod“ itd. ter delal samo propagando za svoje ravno tako nezmožne, kakor smešne glavarje in prvake. Časi nam je bil „Ljudski Glas“ še v pravo zabavo, osobito kadar je objavljal svoje učene studije o narodnem gospodarstvu in o slovenski književnosti. In kdo bi se ne smijal, ako čita, kako hoče n. pr. „Ljudski Glas“ v Ljubljani osnovati

pripravljeni na povelje ulomiti vrata in prihiteti mi na pomoč; šel sem okrog kočje in približal sem se zopet k oknu; srce mi je silno bilo.

— Ti prokleti malopridnež! kričal je jesaul: — ali se hočeš norčevati iz nas, kaj? morda misliš, da te ne bomo ukrotili? — Razbijal je z vso silo po vratih; položil sem oko na razpoko, in sledil vsacemu gibanju kozaka — kar odtrgam šalužijo, in skočim z glavo navzdol v kočjo. Ustrelil je, krogla letela je mimo mojega ušesa in prestrelila mi suknjo; a dim, ki je napolnil sobo, oviral je mojega protivnika, da ni mogel najti sablje. Zgrabil sem ga za roki; kozaki planili so po njem, in v treh minutah bil je hudodelec zvezan, in odpeljala ga je straža. Narod se je razšel in častniki so mi čestitali — in imeli so mi tudi za kaj.

Po vsem tem pa bi kdo ne bil fatalist? A kdo ve zares, če je prepričan v čem, ali ne . . . Kako često imamo kaj za prepričanje, kar je samo zmota naših čustev in našega razuma . . . Jaz najrajši dvomim v vsem: to ne škoduje našemu po-

banko, v kateri bi ljubljanski hlapci in dekle dobivali posojila kadar in kolikor bi hoteli in katera bi se niti zmeniti ne smela, ako bi delala na izgubo. Ali kaj porečete čitajoči, kako se „Ljudski Glas“ jezi na štedljive posle, da nosijo svoj trdo prisluženi denar v ljubljansko hranilnico? To je greh, ampak posli bi morali puščati svoj zaslužek na obrestih pri svojih obrtniških — gospodarjih. „Ljudski Glas“ je tudi silno hud, da v Ljubljani ljudje brez premoženja in brez dela nemajo nič osebne kredita ter da ljubljanski kapitalisti posojajo novce samo tistim, ki že kaj imajo, a ne tudi tistim, ki nemajo — nič! „Naši kapitalisti so grde duše“, pravi „Ljudski Glas“, „zatorej le nekoliko bogatih judov v Ljubljano, potem nam boče pomagano. Jud rad posoja denar ter zna, kaj je osebni kredit!“

Ravno tako originalni so tudi njegovi nazori o slovenski književnosti. Slep za ves napredek naš v tem oziru, hvali „Ljudski Glas“ dobo Franca I., češ, da se je takrat v dobi najhujše censure in največjega narodnega mrtvila najlepše razcvitala naša književnost, dasi tudi za svojo trditve ne vé nava-jati drugih literarnih proizvodov, kakor ubogo „Kranjsko Čebelico“. Profesorji, uradniki, advokati in notarji slovenski po njegovih mislih ne bi smeli nikoli pomočiti v čisto slovenskega peresa, kajti teh ljudij ima tako že vsak svojo dobro službo in svoj kos dobrega kruha, in če ti ljudje potem še pišejo slovenske knjige, kratijo zaslužek našim obrtnikom in kradejo suhi kruh in mrzlo vodo — pravim slovenskim pisateljem, t. j. takim, ki živé samo ob svojem peresu. Preširen, Koseski, Jenko, Levstik, Stritar, Gregorčič ne bi bili smeli, da je šlo po Glasovih nazorih, nikdar zapeti nobene slovenske besede; Bleiweis, Erjavec, dr. Mencinger, Marn, Pleteršnik, dr. Vošnjak, Krek, Jesenko, Kersnik i. dr. nikdar zapisati nobene slovenske besede, kajti vse to je v neizmerno škodo — pravim pisateljem, kakor so pi-sači „Ljudskega Glasa“. Ne g. župan Grasselli, ampak g. Suhodobnik bi moral potem dosledno biti predsednik „Matica Slovenske“, njegov sin nje tajnik in g. Šturm Matičin blagajnik. Namesto prof. Levca bi moral g. čevljar Škrbinec uredovati „Ljubljanski Zvon“ in namesto dr. Šketa g. krojač Železnikar izdavat „Kres“ in g. mizar Regali voditi „Slovenski Narod“ in gospodariti „Narodni Tiskarni“.

Dokler smo take in jednake narodno-gospodarske in literarne elukubracije čitali v „Ljudskem Glasu“, pustili smo ga v miru. Dokler so samo našim poslancem zabavljali ter, v svojo ničevost do blazenstva zaljubljeni, sami sebi pot trli do javnega življenja in do javnega delovanja, za katero imajo pač dovolj neosnovane slavohepnosti, a nobenega znanja in nobene zmožnosti, nismo se zmenili zanje. A zdaj so se g. Suhodobnik in njegovi partizani lotili resnih stvari, zdaj so začeli z nogami teptati najsvetejšo narodno svetinjo — jezik slovenski, in greh bi bilo odslej še molčati.

Napore naših državnih poslancev dra. Tonklija, dra. Vošnjaka, Kluna za jezikovno ravnopravnost te kukavice imenujejo „prazno govoričenje“ in „puhle

gumu, veliko srčnejše grem dlje, ko ne vem, kaj me čaka. Vsaj ni nič hujšega, kakor smrt — a smrti ne odideš.

Ko sem se vrnil v trdnjavo, dopovedal sem Maksim Maksimiču vse, kar sem doživel; želel sem poznati njegovo mnenje o predodmembi. Z začetka ni razumel te besede, ko sem mu jo pa razložil, kakor sem mogel, zmajal je z glavo in rekel:

— Da, res! To je bilo dovolj čudno! . . . Sicer se pa dostikrat ne sprožijo ti azijski petelini, če so slabo namazani, ali dosti trdo ne pritisneš s prstom. Povem vam, da še za čerkeske puške ne maram: tako rožje ni za nas; kopito premajhno — če ne paziš, obžgeš nos . . . a vse spoštovanje njihovim sabljam!

Ko je nekaj časa molčal, pristavil je:

— Škoda zanj! . . . a kaj ga je motil vrag, da je nagovarjal pijanca . . . Sicer mu je to bilo namenjeno že v zibeli.

Več nesem mogel spraviti iz njega: on sploh ni ljubil filozofičnih preprirov.

fraze“; hujskajo narod slovenski zoper može občnega našega zaupanja; v nižjih masah hoté vzbujati divje strasti zoper vsakega narodnjaka, kdor kaj dela ter s svojim poštenim dušnim delom res kaj zasluži. In z divjim veseljem so nam sovražni listi planili na te Glasove izjave in celo oficijozni časopisi jih premlevajo svojemu vernemu občinstvu. Ne smemo se tedaj čuditi, ako bode v državnem zboru, kadar se bodo naši poslanci spet potezali za ravnopravnost slovenskega jezika, zabrusil nemški židovski poslanec dru. Tonkliju ali dru. Vošnjaku v obraz zadnjo manifestacijo „Ljudskega Glasa“, tega čudnega lista, ki z jednim očesom namigava ter vabi slovensko duhovščino v svoj tabor, a z drugim kliče — žide v slovensko deželo.

Z obema rokama se je že poprijela stara „Presse“ zadnjega Glasovega članka o jezikovni ravnopravnosti, katerega najmarkantnejše stavke je ponatisnila z dostavkom: „die nationalen Abgeordneten dürften nun einsehen, dass der Unwille über ihre sprachlichen Tiraden bereits ein allgemeiner geworden und dass die letzten Winke, die sie im Abgeordnetenhaus erhielten, hierlands (t. j. na Slovenskem) gar wohl bemerkt wurden, obgleich ihre Blätter alles das vorsichtig verschweigen, was nicht nach ihrem Geschmacke ist.“

List, ki razširja take nazore o glavnih točkah našega programa; list, ki tako izpodjeda težavno stališče našim poslancem; list, ki tako grdi narod slovenski in jezik njegov: — tak list mora imeti vse prave in resnične narodnjake zoper sebe!

Proč tedaj s temi kukavicami slovenskimi!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 29. marca.

Prihodnja seja **državnega zbora** bode v četrtek 5. aprila s sledečim vzporedom: 1. Poročila legitimacijskega odseka o volitvah poslancev grofa F. Attemsa, dr. W. Exner-a, dr. G. Hirsch-a, Marka Nakič-a, Romana grofa Potockega, dr. H. Vielguth-a, G. Winterholler-ja in dr. K. Dostal-a. 2. Poročilo imunitetnega odbora o prošnji c. kr. državnega pravdnika v Rzeszon-u za privolitve v kazensko postopanje proti poslancu A. vitezu Oborskememu zaradi namišljene razžalitve poštnege ekspeditorja Stanislava Köhler-ja v Landcut-u. 3. Poročila o peticijah.

Iz nova se čuje iz Lvova vest, da hoče **gališki** namestnik grof Alfred Potocki odstopiti. Kakor že večkrat, predal je tudi zdaj svojo ostavko, kažeč na svoje slabo zdravje in rodovinske razmere. Političnega povoda ni nobenega za ta odstop, pač pa je znano, da opravlja ta državnik svojo važno in odgovorno službo le v škodo lastnim interesom. Grof Potocki ima veliko sveta ne le v Avstriji, nego tudi na Ruskem; opravila, ki jih nalaga oskrbništvu, so tedaj gotovo velika in večkrat jim je na poti politično njegovo delovanje; lahko je tedaj umevno, da si hoče v 66. letu stoječi mož svoje breme olajšati. O tem, bode-li ostavka vzprejeta, in kdo da bode njegov naslednik, ne ve se še nič gotovega; mogoče je tudi, da se bode namestnik grof Potocki po daljšem odpustu zopet vrnil na svoje mesto.

Volitve v **hrvatski** sabor vršile se bodo v bivšej Krajini začetkom meseca maja in pomnoženi sabor sešel se bode v drugej polovici majnikovi. — Pravoslavna cerkvena občina karlovska pridružila se je občenemu zahtevanju, da se ima sklicati srbski ceraveni kongres. — Pri mestnej deleg. sodnji v Belovaru pričelo se je preiskovanje proti sodnemu svetniku Vadjon-u zaradi proneverjenja.

Vnanje države.

Iz **Bulgarije** izgnani dopisnik „Novoje Vremja“, Molčanov, pripoveduje v odprtem pismu do Grekov-a, Načević-a in Stojlova, s čim da si je bil nakopal sovraštvo teh bivših ministrov. Molčanov pravi, da mu je bil bivši minister vnanjih stvari, Stojlov, poslal pismo, v katerem je razpravljaj svoje misli o bulgarskem železničnem vprašanji, ter je prosil Molčanova, da naj mu izrazi o tem svoje mnenje. Kot odgovor na to označil je Molčanov v prihodnjem dopisu te tri ministre kot neprijatelje Rusije, kateri da hočejo Bulgarijo in vse njene bodoče železnice izročiti Avstriji. Na to je bil Molčanov kmalu kot motitelj javnega miru zatožen in izgnan. — Pomembe vredno je to, da neso samo vodje konservativne, nego tudi liberalne stranke nasprotni ruskemu regimentu v Bulgariji.

K carjevemu kronanju v Moskvo namenjeni khani iz **Bokhare** in **Khiwe** nameravajo, tako stoji baje v arabskem časopisu „Nusret“, naprositi

rusko vlado, da naj bi ona v Pekingju posredovala za človekoljubnejše postopnje z Muhamedanci v kineške državi, posebno v prejšnjem sultanatu Kašgaru. Posebno se pritožujejo Muhamedanci kašgarski proti temu, da jih zopet silijo božanske česti izkazovati sliki cesarja Kuang-su, ter obešati jo po njihovih učilnicah. Tudi se silijo njihovi otroci, da morajo obiskovati kineške šole, na škodo svoje muhamedanske vere.

Konservativna opozicija napada ostro kabinet Gladstone-ov zaradi **irskega** vprašanja. Bivši minister mornarstva Smith zavračal je te dni vso odgovornost za obstoječe „nemirno, neredno, imetku nevarno“ stanje na liberalce, na kar mu je minister notranjih stvari, Sir William Harcourt, v ostrem dopisu dokazal, da so se morale pod vlado lorda Beaconsfielda za vzdržanje javnega miru in varstva odrediti proti fenijcem veliko bolj obširne varstvene naredbe, kakor dan danes. — Glavni za rotniki irske zveze morilcev uhajajo drug za drugim v varne kote onstran atlantskega morja; sedaj je tudi glasoviti „broj prvi“ že v varnem zavetju na mexikanskih tleh, kajti mej Anglijo in Mexiko ni nobene pogodbe o izročitvi. „Broj prvi“ ukrca se je v Havre v francoskem steamerju ter dospel 17. t. m. v Novi York. Begunec, jeden najbogatejših trgovcev dublinskih, zapustil je svojo družino dobro oskrbljeno.

Dopisi.

Iz Metlike 28. marca. [Izviren dopis.] (Prevzvišeni vladika gosp. Josip Juraj Strossmayer) blagovoli je poslati g. Navratilu, prvosledniku Čitalnice metliške, katera je Njegovej Prevzvišenosti kakor častnemu svojemu članu za slavni imendan brzojavno čestitala, sledeči velelepi odgovor:

Veleštovani gospodine predsedniče!

Izvolite ovim primiti toplu mojo hvalu na srdačno čestitci, kojom me v ime čitaonice Vaše počastiti izvoljeste. Tu hvalu — molim — izvolite izporučiti i svoj ostaloj gospodi članovom spomenute čitaonice.

Bog Vas dragi vse pozivio i blagoslovio na korist i slavu bratnskoga nam naroda Slovenskoga!

Sa odličnim poštovanjem

Strossmayer.

U Djakovu, dne 22. ožujka 1883.

Iz Šmarja pri Jelšah 27. marca. [Izv. dop.] Izvrstno, šmarijski denuncijant! Samo ne prenašli se, tudi počasi bodeš dosegel svoj namen! — Ti sam se hvališ v svojih dopisih do „Deutsche Wacht“, da ti je že sedaj večina našega okraja hvaležna za tvoje izpovedi. Imas li zavezane oči? ali pa spadaš k tistej stroki ljudij, kateri svojim lastnim lažem verjamejo? Res škoda, da si tako dolgo trgal blače po šolah in se tako malo logike naučil, kar se kaže iz vseh tvojih dopisov. Obžalovanja vreden jo pa vsak človek, kateri ima s teboj opraviti, ker nelogične glave so prazne in sebične. Sebičnost je pa, — kakor si se sam nekedaj učil, a sedaj že gotovo pozabil, — tista lastnost, katera samo sebi dobro, drugim pa slabo želi in katera ne more terpeti miru v soseski. Za te bode ta definicija zadostna, če bi se dolže mudili pri njej, bi ti znala postati neprebavljiva. — Da te od te strani vsak vrabec na strehi pozna in vzleti, če more, predno ga dohitiš, tega, se ve da, ne moreš verjeti.

Ti sam si rekel, da je namen tvojih dopisov ljudstvo poučiti in ga iztrgati iz rok tistih, ki mečejo naš denar v sod brez dna, v katerega pa tvojih krajcarjev malo pade. Ta namen bi bil v resnici blag, ko bi ti drugače ne mislil, kakor pišeš. — In logika? — kje je li ostala? — Prvič bi bilo treba, da bi svoj izrek pojasnil in resnico dokazal! Pa je že tako: laž in resnica ste nasprotni konici! Kdor ljubi laž, sovraži resnico. — Drugič bi po našem mnenju bilo neobhodno potrebno, da se ljudstvo pouči v razumljivem jeziku, in tretjič, da se piše v listih, katere ljudstvo bere. Po tvoji logiki si vse točke preziral. Svojih izrekov nesi s fakti dokazal, pisal si v nemškem jeziku, katerega naše ljudstvo ne razume in pošiljal svoje dopise v „Deutsche Wacht“, katere se v celem okraju morebiti trije iztisi nahajajo, jednega pa ti s svojimi umazanimi dopisi odslužuješ. Na kak način si tedaj večino prebivalcev našega okraja poučil? in v čem se kaže

tvoja človekoljubnost? Ni jej sluba ne duha; iz vsega se pa bere sebičnost.

Nasilstva tujcev se branijo vsi narodi in prostost ljudstva je gaslo nemške kulture, ta nemški dopisun bi pa rad za naš okraj nemškega samovladarja, mi naj bi pa bili njegove marionete! — O ti šmarska ničla, ne delaj sramote nemške kulture, da te tudi tam ne izbacnejo!

Mi še nismo tako demoralizovani, da bi sami sebi ne mogli gospodariti in da bi mogli trpeti taki nered, kakor ga ti ilustriraš. Demoralizacija se začne s sebičnostjo in te ne poznamo. Slovenski listi pa sprejemajo vsakovrstne dobre nasvete in če jih hočeš pisati za nas, tedaj jih pošiljaj slovenskim listom.

Mi pa, kateri smo brali dopise iz šmarijskega okraja, smo pomilovali „Deutsche Wacht“ v slučaju, če svojega dopisnika iz Šmarja ne pozna, ali si pa misli, da je gaslo nemškega celjskega lista „hetz“, ne pa „aufklärung“. „Hetz“ je vsaj gaslo šmarijskega korespondenta v „D. W.“; on ima namreč navado, da poka s prsti in pravi: „das wird a hetz“.

Domače stvari.

— (Iz mestnega zbora ljubljanskega.) V večerajšnji seji bili so navzočni vsi naročni mestni odborniki, izmej nemškutarjev pa samo gg. dr. Adolf Schaffner in vitez Ant. Gariboldi. Župan spominja se umrlih častnih meščanov gg. barona Schloissnigga in Antona Samassa in mestni zbor ustane v znamenje sočutja. Župan naznanja, da je v imenu mestnega zastopa čestital minister-skemu predsedniku grofu Taaffeju kot častnemu občanu o priliki njegovega petdesetega rojstnega dne, za kar se je grof Taaffe telegrafičnim putem zahvalil. Župan prečita na dalje pismo ministerstva kot odgovor na prošnjo mestnega zbora, naj se omeji rokodelsko obrtniško delo v kaznilnici na Gradu. V tem pismu se obljubuje, da bodo dotične merodajne oblasti gledale na to, da se delo v kaznilnici kolikor mogoče tako uredi, da ne bode v škodo ljubljanskim obrtnikom. Pismo se vzame na znanje. — Zdaj pride na vrsto rešitev mnogih reklamacij proti sestavi volilnih listin za predstoječe mestne volitve, o katerih poroča magistratni tajnik g. Vončina. Iz mestnega zbora izstopijo iz tretjega razreda gg. dr. Derč in Josip Regali, kateri slednji se je sam od povedal svojemu mandatu. Iz drugega razreda so se prostovoljno odpevali gg. Ziegler, grof Chorinsky in F. Potočnik; razen teh treh pa izstopijo še gg. Anton Laschan, Rajmund Pirker, Leopold Bürger in pl. Zhuber-Okrog. Iz prvega razreda imajo izstopiti gg. Alexander Deo, Peter Lassnik, dr. Ad. Schaffer in Karol Dežman. Kot volilni dnevi so se določili: za tretji razred 16. dan aprila; za drugi razred 17. dan aprila in za prvi razred 19. dan aprila. Po nasvetu g. dr. Zarnika so predsedniki volilnih komisij naslednji gg.: za prvi razred podžupan Fran Fortuna; za drugi razred mestni odbornik Vaso Petričič in za tretji razred mestni odbornik Alojzij Bajer. Druge člane volilnih komisij imenuje g. župan sam. — Magistratni tajnik g. Vončina, poročevaje o reklamacijah, meni, da je treba, predno se preide na posamične reklamacije, rešiti dvoje principijalnih vprašanj, ker bi se tem načinom število reklamacij zdatno zmanjšalo. V prvi vrsti treba določiti, v katerem volilnem razredu naj volijo častni meščani. Do sedaj bili so v prvem razredu; a mestni magistrat je mnenja: ker §. 16. mestnega statuta določuje, da imajo častni meščani iste pravice kot navadni meščani, slednji so pa po statutu uvrščeni v tretji razred, tedaj naj se tudi častni meščani uvrstijo v tretji razred, kakor drugi meščani. — Temu predlogu ugovarja dr. Schaffer, češ, da vendar ne gre prisposodljati častnih meščanov z navadnimi meščani. Častni meščani da imajo povsod odlično mesto v vseh občinah kranjskih in drugod. To zahtevajo „die innersten Gefühle des Anstandes und der Billigkeit“, kajti 30 let je bilo tako in tako naj tudi ostane, da se ne bode grešilo „gegen die bisherige Uebung“. — Dr. Zarnik, podpirajoč predlog magistratnega poročevalca, pravi, da se je predlog stavil o tej zadevi strogo v smislu postavnih določeb. Že lansko leto zastopala

je v tej zadevi narodna manjšina isto stališče. Da so bili častni meščani v prvem razredu uvrščeni, temu je jedini vzrok, ker so se od prejšnje večine postavne določbe krivo tolmačile. Ako je mislila prejšnja večina mestnega zastopa, da je njeno postopanje, kar se tiče častnih meščanov, zakonito, potem ni bila mestni statut prav lahko predružačila, posebno ker je morala znati, da bi njene v tem smislu stavljenе predloge odobrila večina v deželnem zboru kranjskem, ki je istega političnega mnenja. To pa ni noben razlog, ako se je lansko leto in prejšnja leta prekoračila postava, da bi se to zgoditi moralo tudi letos. — Magistratni tajnik Vončina opomni, da se je mestni magistrat pri uvrščanju častnih meščanov v tretji razred držal le postavnih določeb, katere so bile za to prenapredbo jedino merodajne. — Pri glasovanju sprejme se predlog magistrata, da se uvrstijo častni meščani v tretji razred. Nasproti glasujeta le dr. Schaffer in vitez Anton Gariboldi. (Dalje prih.)

— (V tajnej seji) mestnega zbora ljubljanskega večeraj se je sklenilo, da mesto prevzame vse olupšave v mestu o priliki cesarjevega prihoda, proti temu, da deželni zaklad da mestu 15.000 gl. Mestna blagajnica bode v ta namen dala 10.000 gl.

(„Tagespost“) prinesla je v svoji 82. št. dopis iz Ljubljane, ki mora vsakemu čitatelju izvabiti glasen krohot. Bog si ga vedi, kdo je staro teto tako „nafarbal“; tetka pravi, da je ta laži-dopisnik Slovenec, a preverila se bode, da je najbrže dopis in ime le — mistifikacija, katera ne bode ni prva ni zadnja graškega moniteurja. Dopisnik niti tega ne ve, kdo je kandidat postavljen, ker prav resnobno trdi, da je dr. Papež kandidat v tretjem razredu in vendar ve vsakdo v Ljubljani, da je dr. Papež kandidat II. razreda. Dopisnik hvali „ljudsko stranko“, katere nikjer ni imenuje volilce „možiceljne“ in nasvetuje naposled, naj se pri volitvah ne gleda na narodnost. Po tem zadnjem stavku tudi gluhomutec lahko ugene, kdo so tisti Slovenci, ki pošiljajo v svet take dopise, ki bi sodili le v kak „Postbüchel“, nikakor pa v resnoben političen list.

— („Schulverein“ ni „wohlthätig“), tako izreklo je c. kr. okrajno glavarstvo v Celju ter odbilo prošnjo za javno predstavo na korist „Schulvereinu“.

— (Izpraznjevanje) začeli so danes iz poslopja deželnega odbora (Burg) razno hišno orodje, katero prenašajo v redutno dvorano, da se poslopje dostojno priredi za vzprejem Nj. Velikanstva.

— (Naš rojak,) g. dr. Josip Kuster, dosedaj sodn. svetnik v Gospiću, prestavljen je v iste službene lastnosti v Belovar.

— (Velik ogenj) v Šmartnem pri Savi naznanil je čuvaj na Gradu danes ob 1/2 11 uri tukajšnje prostovoljne požarne brambi.

— (Na Vranskem) zmagali so pri volitvi v okrajni zastop narodnjaki.

— (Izredni občni zbor „Sokola“) bode prihodnjo nedeljo dne 1. aprila ob 1/2 11. uri zjutraj v prejšnji telovadnici v Gradišči.

— (Letnemu poročilu „Sokola“ v Ljubljani) povzamemo, da je društvo imelo koncem 1882. l. 9 častnih, 201 podpornega uda, vkupe tedaj 210 udov. Društveno premoženje iznaša 1829 gold. 79 kr. Ni dvojbe, da bode temu posebno priljubljenemu društvu letos z ozirom na sijajno slavnost 600letnice pristopilo mnogo novih članov.

— („Savinjski Sokol“ v Mozirji) naročil si je krasno društveno zastavo, kakera bode stala več sto forintov. — Ker se je nameravana velika narodna slavnost o Binkoštih v Ljubljani postavila na prihodnje leto, namerava „Savinjski Sokol“ prirediti o istem času slavnost blagoslovljenja svoje društvene zastave v Mozirji, h kateri povabi razna slovenska in hrvaška Sokolska in pevka društva.

— (Mrtvega našli) so pretekli veliki petek starega moža, ki je iz Begunj v Kamnogorico nosil sv. olje in ga mejpotoma zadela nagla smrt.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 29. marca. Judexa curiae Majlatha, predsednika gorenje zbornice našli so danes zjutraj v njegovem stanovanju zadavljenega. Jezika manjka, tudi ure in denarne listnice ni. Roke so zvezane, postelj nedotaknena. Zadavljenec popolnoma oblečen. Umorjeni bil je po noči še v kazini. Nepoznani zločinec pobegnil je brzkone skozi okno, raz katero je visela vrstica.

Budimpešta 29. marca. Okoliščina, da ure, denarne listnice in prstanov umorjenega Majlatha ni, da se je odprla Wertheimerica, kaže na roparski umor. Sodnijski zdravnik konstatoval je, da je čeljust zdrobljena, da je bil zadavljen z vrstico. Roke in noge so zvezane, obraz črn, truplo v ponočnej srjaci na tleh. Umorjeni je menda ravno mislil iti spat. Postelj nedotaknena. Umor moral se je izvršiti proti polnoči. Ob najdaljši uri je Majlatha še obiskal njegov zet Pallavicini. Morilec je brzkone bežal po vrvi raz balkon na zid basteije, od tam pa na tla, kjer so utisnjeni sledovi škorenj v mehko prst. Ubežnega morilca pot zaznamovan je na dveh krajih po krvavih sledovih. Prijeli so husarja, ki je blizu spalne sobe prenočeval in še le pred nekoliko tedni pri Majlathu stopil v službo. Najobširnejše naredbe so se odredile, da bi dobili zločinca.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 20. marca.

Hudodelstva goljufije zatoženi so: Franc Korbar, po domače Batičnik, 45letni oženjen kmet iz Mengša, zaradi hudodelstva tatvine že večkrat, zadnjič z teško ječo (1½ leto) kaznovan; Alojzij Vindišar, bivši paznik v jetnišnici na ljubljanskem gradu, oženjen, sedaj kramar, 34 let star, zaradi prestopkov že trikrat kaznovan, in Jakob Žebre, 25letni ljudski učitelj iz Spodnje Šiške. Dejanje hudodelstva goljufije je naslednje:

Janez Zabred, posestnik in krčmar v Mengšu sešel se je večkrat pri raznih opravilih s svojim sosedom Francem Korbarjem in le-ta mu je večkrat pripovedoval, da človek lahko obogati, ako ima zvezo z ljudmi, ki delajo bankovce ali pa z njimi tržijo. Janez Zabred je verjel tem pripovedkam in izročil pred adventom leta 1882 nujno zahtevajočemu Francu Korbarju dvajset goldinarjev z nalogom, da slednji poizve o kaki taki osebi. Čez nekaj časa povedal je France Korbar Janezu Zabredu, da je imelo njegovo prizadevanje uspeh, kajti dobil je nekega Janeza Jermana, katerega pozna še od tistega časa, ko je bil na ljubljanskem gradu zaprt, in ta lahko pripomore, da se dobé s prav malim trudom in malim denarjem prav dobro ponarejeni bankovci.

Korbar prigovarjal je Zabredu, naj stopi v družbo z njim in Jermanom, ker tako z lahkim načinom h krati postane bogat mož. Zabred branil se je z začetka te zveze, a Korbar ga je z doslednim dolgotrajnim prigovarjanjem vendar pripravil do tega, da je Zabred naposled vzprijel ponudbo Korbarjevo, da se seznani z Jermanom. V to svrhu prišla sta Korbar in Zabred nekega dne v adventu 1882 l. v Ljubljano in v hotelu pri „Slonu“ postavil je Korbar gosposki oblečenega Alojzija Vindišarja Zabredu kot Janeza Jermana. Vsi trije zapustili so kmalu gostilno ter se šli sprehajati v Latermanovi dvorci.

Na sprehodu začne Vindišar Zabredu pripovedovati, da ima zvezo z nekim gospodom na Dunaji, kateri mu daje vso potrebno pripravo za ponarejanje bankovcev.

Rekel je, da je pripravljen preskrbeti za 200 gl. pravega denarja 1000 gl. v ponarejenih petakih, ako mu Zabred na račun kupčije takoj vsaj 100 gl. odšteje, ker si mora s temi novci omisliti še potrebne priprav. Zabred je verjel Vindišarju ter mu izročil 100 gl.

Začetkom 1882 leta obišče Korbar zopet Zabreda ter mu prebere pismo, katero mu je baje

pisal Janez Jerman (Vindišar). V tem pismu se zahteva, naj Zabred plača 200 gl. Zabred pa je bil takrat bolan in brez denarja in izjavil je, da mu ni mogoče ustreči želji založnika in prodajalca ponarejenih bankovcev.

Malo dni pozneje pa dobi Zabred pismo, podpisano od Janeza Jermana, ki ga prosi, naj pride gotovega dne na določeni kraj v Ljubljano ter naj prinese seboj 200 gl. Pristavil je še v pismu, da prinese Zabredu za 1000 gl. ponarejenih bankovcev. Zabred prišel je na določeni kraj in v odmerjeni dan v Ljubljano, odšel A. Vindišarju 200 gl. ter za nje zahteval obljubljenih ponarejenih bankovcev za 1000 gl. A Vindišar se izgovarja, da sedaj žalibog ne more izpolniti svoje obljube, ker je ponarejene bankovce že drugemu kupovalcu oddal. Mesec dni pozneje prejme Zabred pismo, od Janeza Jermana podpisano, naj (Zabred) pošlje takoj na adresu Jermana 200 gold. v Trst, potem bode Zabredu poslal zaboj z 2250 gl. ponarejenih bankovcev, od katerih pa naj Zabred 250 gl. izroči Francu Korbarju zato, ker je pri kupčiji mešetaril. Zabred poslal je 200 gl. na naznačeno addresso in nekoliko dni potem dobi pismo od Jermana, da je njemu (Zabredu) poslal zaboj s ponarejenim denarjem in nekoliko pomanjč.

(Dalje prih.)

Umrli so v Ljubljani:

26. marca: Eduard Dolenc, železniškega sprevodnika sin, 5½ mes., Kolodvorske ulice št. 24, za naduho. — Franca Kranjc, delavčeva udova, 51 let, Kravja dolina št. 11, Morbus Brightii. — August Petrin, mizarjev sin, 21 let, Hrenove ulice št. 8, za osepnicami.

Tuji:

28. marca.

Pri **Slonu**: pl. Schmidt z Dunaja. — Maurer iz Celovca. — Švalje iz Kamnika. — LöwitM z Dunaja. — Nessel iz Dvora.

Pri **Malič**: Menkš z Dunaja. — Frank iz Leskove Doline.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Srednje stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu nizko in sploh za 4-46 mm. nižje, kot srednje stanje sploh; znašalo je namreč 730-84 mm. ter bilo razen petka vselej podnormalno. Najvišje, za 5-60 mm. nad normalom, je bilo srednje stanje v petek; najnižje, za 10-89 mm. pod normalom, v sredo; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 16-49 mm. Tudi stanje sploh je bilo le 5krat nadnormalno; in sicer najvišje, za 6-06 mm. nad normalom, v petek zjutraj; najnižje, za 11-66 mm. pod normalom, v sredo zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 17-72 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 6-74 mm., je imel četrtek; najmanjši, za 0-34 mm., nedelja.

Thermometer: Srednje stanje termometrovo je bilo v pretečenem tednu zelo nizko ter sploh za 3-5° C. pod normalom; znašalo je namreč + 0-8° C. in bilo v ponedeljek, torek in sredo nadnormalno, druge dni pa podnormalno. Najvišje, za 1-9° C. nad normalom, je bilo srednje stanje v ponedeljek; najnižje, za 9-9° C. pod normalom, v petek; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 11-8° C. Tudi stanje sploh je bilo le 7krat nadnormalno; in sicer najvišje, za 5-4° C. nad normalom, v ponedeljek opoldne; najnižje, za 12-3° C. pod normalom, v petek zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 17-7° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 7-4° C., sta imela nedelja, oziroma ponedeljek; najmanjši, za 1-3° C., torek.

Vetrovi pretečenega tedna so bili slabotni, sicer pa precej spremenljivi; sploh so prevladovali vzhodni in severni vetrovi nad južnimi in zahodnimi. Največkrat, 7krat, je bil „vzhod“, 6krat „burja“, 4krat „jugozahod“, 2krat „gorenjec“, po 1krat „sever“ in „zahod“.

Nebo je bilo največkrat, 13krat „popolnem oblačno“, 5krat „jasno“, 3krat „deloma jasno“.

Vreme je bilo vsled nizkega stanja barometrovega zelo neugodno; teden je imel pet deževnih, oziroma snežnih dni s 45-40 mm. mokrine.

Dunajska borza

dné 29. marca.

Papirna renta	78 gl. 35 kr.
Srebrna renta	78 „ 65 „
Zlata renta	99 „ 20 „
5% marcna renta	92 „ 95 „
Akcije narodne banke	831 „ — „
Kreditne akcije	325 „ 50 „
London	119 „ 60 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 48 „
C. kr. cekini	5 „ 66 „
Nemške marke	58 „ 45 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 119 „ 25 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 167 „ 50 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98 „ 85 „
Ogrska zlata renta 6%	120 „ 40 „
„ „ 4%	89 „ 15 „
„ „ papirna renta 5%	87 „ 25 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 113 „ 75 „
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	117 „ 75 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „ — „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ — „

Kreditne srečke	100 gl. 170 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ — „ — „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 116 „ 75 „
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	226 „ 75 „

Poslano.

Da se ustreže mnogostranskim željam, ostane velika skupina „Krist pred Pilatom“ dunajskega panoptika v dvoranah prejšnjega strelišča izpostavljena še do uštetega petka, 30. dne t. m. V saboto, 31. t. m. pride namesto nje kot glavni tableaux: „Marija Stuart in Elizabeta s svojim dvorom“, po z darilom odlikovane sliki Ernesta Fontana-ta. Ustopenine je sedaj 20 krajc. za osobo. — Vojaki in otroci plačajo na pol.

Z vsem spoštovanjem

(181—2)

D. Veltée.

Javna zahvala.

Najiskrenejšo zahvalo izrekam gosp. doktorju **Josipu Deré-u**, ki me je v mojej tridesetdnevnej mučnej in nevarnej bolezni (prehlajenje in plućnica) tako požrtvovalno in nesebično zdravil, da sem po polnem zopet okreval. Bog plati ljudomilemu gospodu za njegov izredni trud!

Lorenc Vodnik,

(197—3)

kamnosek v Podutiku.

Prodajalnica št. 30

v Slonovih ulicah v Ljubljani, pripravna za različna podjetja, se pod ugodnimi pogoji takoj proda in izroči dotičnemu kupcu. Natančneje se izve pri posestnici v istej prodajalnici. (184—1)

100 gl.

za posredovanje tistemu, kdor mi do **Sv. Jurija** preskrbi **ugodne prostore za mojo trgovino** na obljudenem kraju v Ljubljani.

Ponudbe, z znamko „J. B. 100“, prejema upravništvo „Slovenskega Naroda“. (176—3)

Mazilo za lase!

Po prof. dr. Pithu.

Jedno **najboljših sredstev**, da se prostor, kjer rasó lasje, **utrdi** in da lasje **ne izpadajo**, ob jednem jim daje **lep lesk** in se uporablja z gotovim vspehom pri tisočih.

1 lonček za dolgo časa **samo 60 novcev** prodaje **pravega**

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczy-ja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani. (40—9)

Reelna razprodaja.

Zaradi preselitve iz svoje dosedanje prodajalnice sem primoran v času od **1. do 31. marca** po **jako znižanih cenah** razprodajati svoje bogato založeno blago, obstoječe

v papirnih izdelkih, albumih, mapah, muzikalijah, galanterijskem blagu, kupčijskih knjigah in noticah, spisih za mladino, slikanih in molitvenih knjigah, pisalnem orodju za pisarne in šolo, slikah z oljnim tiskom, fotografijah, črnilah itd. itd. (121—16)

Karol Till v Ljubljani,

poleg Hradecky-jevega mostu.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva **oživljajoče, zapreči pokončanje** zob in odpravi **slab duh** iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva **zelo oživljajoče** in napravi zobe **blesteče bele**, à 30 kr.

! **Najnovejše spričalo.** !

Vaše blagorodje!

Mnogo let uporabljam Vašo **salicilno ustno vodo** in **salicilni zobni prašek** z izvrstnim vspehom in priporočati ja morem vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.

Spoštovanjem

(39—6)

Anton Slama, župnik.

Vsa navedena sredstva ima **vedno frišna** v zalogi in jih razpošilja proti poštenu povzetju

lekarna „pri samorogu“,

v Ljubljani, Mestni trg št. 4.